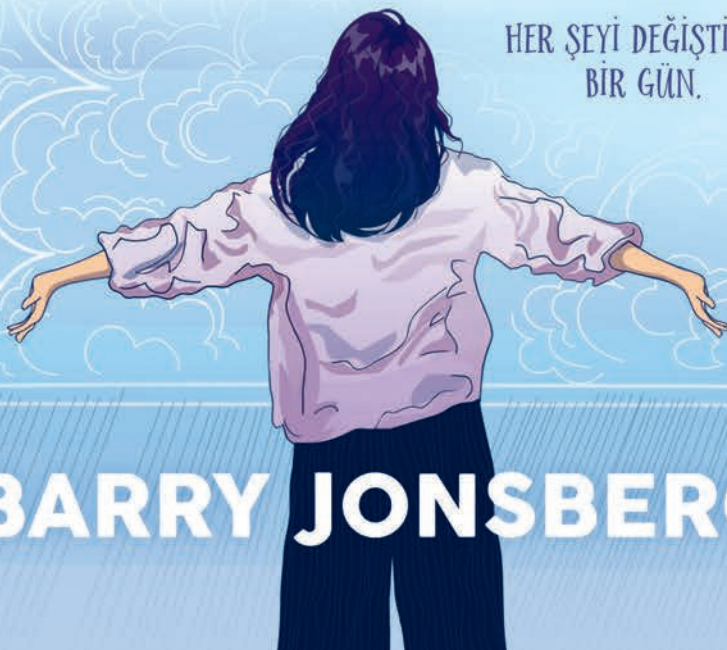




TEK YUMURTA İKİZLERİ.
KORUNAN HAYATLAR.

düşersen tutar mısın?

HER ŞEYİ DEĞİŞTİREN
BİR GÜN.



BARRY JONSBURG

ALTI YIL ÖNCE

Fırtına yüzünden yine elektrikler kesilmişti, Aiden ve ben bu yüzden yataklarımıza girmiştik, annem de mum ışığında bize bir hikâye okuyordu. Mum ışığında hikâyelerin çok daha iyi geldiğini, çünkü alevlerin dans ederek, bize kitap okuyan annemin yüzüne gölge ve ışık dalgaları yaydığını hatırlıyorum. Onun hareketli yüzü de hikâyenin bir parçası gibi gelirdi, sözcükler sanki içindeki bir tuşa basarak *yüzündeki ifadeyi değiştiriyor, bir şeyi hiç durmadan açık kapıyormuş gibi*.

Aiden yorganı fal taşı gibi açılmış, hiç kırpmadan anneme sabitlediği gözlerine kadar çekmişti. Mum ışığı, *tıpkı benimki gibi siyah ve dalgalı olan saçlarının bembeyaz yastık kılıfında titremesine* neden oluyordu. Sanki kafatasında kıvrılıp bükülen küçük kurtçuklar varmış gibiydi ve bu düşünce beni önce kıkırdatmış, sonra korkutmuştu.

Hikâyenin neyle ilgili olduğunu bilmiyorum çünkü benim aklım mumlarda, ışıklarda ve kurtçuklardaydı ama Aiden her kelimesini ağızla içine çekiyordu âdeta.

Annem kitabı kapadığı anda ikimiz bir ağızdan haykırdık.

“Bir tane daha! Lütfen?”

Fakat ne kadar yalvarırsak yalvaralım bize bir hikâye daha okumayacağını biliyorduk. Uyumamız gerekiyordu. Sabah okulumuz vardı (gerçi elektrik yokken okul falan olmayacağını hepimiz biliyorduk). Onu zorlayamazdık. Her gece yatmadan önce sadece bir hikâye dinleyebilirdik çünkü... *öyle gelmiş öyle giderdi işte. İyi*

*uykular. Kovalasın sizi tavşanlar. Ama yine de ısrar ettik. Çünkü...
öyle gelmiş öyle giderdi işte.*

“Mum burada kalabilir mi? Lütfen?”

Aiden karanlıktan korkuyordu. Ben korkmuyordum çünkü ondan daha güçlüydüm. Daha büyük olan bendim. Üç dakikayla, derdi annem ama bu yeter de artardı. Neden kararları verenin hep ben olduğumu, neden sorumluluğun hep bende olduğunu açıklardı. Aiden buna hiç karşı çıkmazdı çünkü bu bir gerçektir ve gerçekler sizin onlara karşı çıkıp çıkmamanıza aldırılmazlardı. Sonuçta sırf sizin hoşunuza gitmedikleri için değışecek değillerdi ya.

Ancak Aiden çok zeki idi.

“Ashleigh, kardeşine mumun neden burada kalamayacağını anlat,” dedi annem.

Yataкта doğrulup derin bir nefes aldım.

“Çünkü çok tehlikeli,” dedim. “İçimizden biri –muhtemelen de Aiden, çünkü zaman zaman epey sakar olabiliyor– gece mumu devirirse yataklarımız alev alabilir ve ev yanıp kül olabilir. O zaman da hepimiz ölürüz. O yüzden sadece elektrikli gece lambaları bulundurabiliriz ama onlardan da alamayız çünkü fırtına yüzünden elektrik yok ve bizim bütün pillerimiz de bitti.”

Bir kez daha derin bir nefes almak zorunda kaldım çünkü bütün bu sözcükler dudaklarımdan dökülürken son aldığım nefesi tüketmişti ve ciğerlerim tamamen boşalmıştı. Annem gülümsedi.

“Güzel bir cevap, Ashleigh,” dedi. Işıl ııl bir gülümsemeyle ona baktım. “Sadece biraz kendini beğenmiş bir tarzı vardı.” Ne demek istediğini anlamadım ama muhtemelen iyi bir şeydir diye düşündüm. Annem Aiden’a dönerek *yatak örtülerini düzelitti*. “Yani içinizden biri –hatta buna inanmak herkes için zor olsa da Ashleigh bile olabilir bu– bir kazaya neden olabilir. Sizin güvende olmanızı sağlamalıyız, bebeklerim.” Aiden tam başını sallayarak onaylarken yakınlarda bir yerde bir gök gürültüsü koptu. Yatağımın yanındaki su bardağı gök gürültüsünün şiddetinden titredi. Aslında biraz da komikti, sanki gök gürültüsü o başını salladı diye kopmuş gibi.

“Hem zaten fırtına böyle sürerse ışığa ihtiyacını olmayacak,” dedi annem. “Bir sürü doğal ışığınız olacak o zaman. Sizce o ışıktay uyuyabilecek misiniz, küçük zibidiler?”

Hepimiz fırtınanın daha çok uzun saatler boyunca devam edebileceğini biliyorduk ve muhtemelen sabah kahvaltı hazırlayacak elektriğimiz de olmayacaktı. Normalde hep böyle oluyordu. Dolayısıyla biz uyurken gök gürültülerinin kesilmeyeceğini de biliyorduk. Gerçi biz kasırgalar koparken bile uyumuştuk, bu onun yanında hiçbir şeydi.

“Evet, anne,” dedi Aiden.

“Tabii ki,” dedim ben de.

Annem bir kez daha benim yatağıma oturdu. Aslına bakılırsa normal rutininin bir parçası olmadığından biraz tuhaf bir hareketti.

“Sanırım artık bunu duyacak kadar büyüdünüz,” dedi annem. “O yüzden ikinizden de beni dikkatle dinlemenizi istiyorum.”

Aiden da ben de yataklarımızda doğrulduk. Aksini söylemiş olsa da bir hikâye daha mı anlatacaktı? Söyleyeceği her ne olursa olsun heyecan vericiydi.

“Siz tek yumurta ikizisiniz,” dedi annem. Bunu biliyorduk. Yani, tabii ki biliyorduk. Bu bizi nadir ve son derece özel kılıyordu. Ama ikimiz de hiçbir şey demedik. Sadece bekledik. “Erkek ve kız kardeşler olarak,” diye devam etti annem, “aranızda kopması imkânsız bir bağ var. Bu mucizevi bir şey. Olup olabilecek en mucizevi şey.”

Esnememi bastırdım. Yorgundum ve annemin anlattıkları o kadar da ilgi çekici ya da heyecan verici değildi. En azından şimdilik. Elbette biz özeldik. Bunu başından beri biliyordum zaten.

“Fakat aynı zamanda birbirinize karşı sorumluluklarınız olduğu anlamına da geliyor,” diye devam etti annem. “Sorumluluk sahibi olmak demek, zaman zaman birbirinize yardım etmek ya da birbirinizi korumak için pek istemediğiniz şeyleri yapmak zorunda kalmanız demek. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

İkimiz de başımızla onayladık ama ikimizin de tam olarak kavrayabildiğini sanmıyorum. Belki annem de bu yüzden örnek verdi.

“Diyelim ki mumu burada bıraktık ve Ashleigh gece onu devirdi...” İtiraz etmek üzere ağzımı açtım ama annem beni durdurmak için bir elini kaldırıncı sustum. “Ve sen de, Aiden, yatak odanız alevler içindeyken uyandın. Yapacağın ilk şey ne?”

“Ashleigh’i uyandırıp onu odadan çıkarırım.”

“Evet. Güzel. Neden peki?”

“Çünkü o benim kız kardeşim ve onu korumak zorundayım.”

Annem *ıslıl ıslıl gülümsedi, eğildi ve Aiden’ın yanağını okşadı.* İçimde bir kıskançlık sancısı duydum. O soruya ben de cevap verebilirdim. O ufacık sevgi gösterisi aslında benim hakkımdı ve yokluğunun acısını hissettim.

“İşte kardeş olmak böyle bir şeydir,” dedi annem. “Aile olmak böyle bir şeydir. Eski bir deyiş vardır, çocuklar. Kardeşler, düştüğünüzde sizi tutmak için hep yanınızda olur. Bir şeyler ters giderse –ki bunun yangın gibi büyük bir şey olmasına da gerek yok; birinizden birinin üzgün olması ya da kötü bir gün geçirmesi gibi şeyler de olabilir– hep birbirinizin yanında olmalı, birbirinize daima destek olmalısınız. Sorumluluk derken bahsettiğim bu. Aiden, düşerse tutmak için hep Ashleigh’in yanında olmalısın.” Aiden başıyla onayladı.

“Ben de Aiden’ı tutacağım,” dedim. “Sürekli düşüp duruyor.” *Çünkü sakarın teki,* diye düşündüm ama bunu yüksek sesle dile getirmedim.

“Evet,” dedi annem. “Bana her zaman birbirinizi kollayacağınıza dair söz verin.”

Altı yaşın getirdiği bütün o ciddiyetle söz verdik. Derken, annem mumu üfleyp bizi uyumamız için yalnız bıraktıktan sonra Aiden’ın eli karanlıkta yataklarımızın arasından uzanıp benimkini tuttu. Bazen *çok çocukça şeyler* yapabiliyordu. Mesela annemize *Anniş* demek gibi.

Şimşekler odamızın penceresinden içeriyi aydınlatır ve gök gürültüsü camları titretirken kardeşimle el ele uykuya daldık.

Günümüz...

BİR

Aiden elimi tutmaya çalıştı ama artık bunun için fazla büyümüştüm. Haliyle o da öyle. Ayağına yumuşak bir tekme savurunca elimi bıraktı ama herkes çoktan görmüş olmalıydı. Tam da ilk günümüzde ihtiyacım olan *şeydi gerçekten! Aiden'in tuttuğu elimi elbiseme sildim, sonra iki elimi arkamda kenetledim. Yüzüm resmen yanıyordu ve yüzümün yandığını düşündükçe sıcaklık daha da artıyordu. Harika. Sahiden harika.*

Bay Meredith arkamızda durmuş, bir elini benim, diğer elini ise Aiden'in omzuna koymuştu.

“Ne kadar da şanslıyız, öyle değil mi millet?” dedi başımızın üzerinden. Kimse bir şey demeyince bunun aslında cevap beklemeyen bir soru olduğunu tahmin ettim. “Bugün aramıza sadece bir değil, tam iki yeni öğrenci katılıyor.”

Sınıftakiler dönüp bize baktı. Fazla ilgili görünmemelerini, çoğunun candan dışarı baktığını ya da tırnaklarıyla oynadığını söylemek isterdim ama ne yazık ki hepsi sanki başka bir gezegenden gelmişiz gibi gözlerini üzerimize dikmişti. Yüzümün sıcaklığı birkaç derece daha arttı.

“O kadarla da kalmıyor,” diye devam etti Bay Meredith. “Bu yeni arkadaşlarımız *tek yumurta ikizi.*” Sanki hep birlikte bir mucizeye tanıklık ediyormuşuz gibi bir huşu yayılıyordu sesinden. “Kim tek yumurta ikizlerinden bahsetmek ister?”

Ön sıralardan bir kız elini kaldırdı ama Bay Meredith onu görmezden geldi. Sanırım kız her soruya elini kaldırıyordu, sınıfın diğer herkese kendini yetersiz hissettiren çok bilmişiydi belli ki. Böyle şeylerin

olduğu eski filmleri izlemiştim. Arka sıralardan bir çocuk elini kaldırdı ama kendinden pek de emin olmadığı gösteren ağır hareketlerle yaptı bunu. Bay Meredith benim omzumdaki elini çekti, sonra o eli birden gözlerimin önünde gördüm. İşaret parmağını uzatmıştı.

“Evet, Daniel,” dedi.

“Aynı anneden doğan ve tıpatıp birbirine benzeyen iki çocuk,” dedi ama sesi kararsızlıkla çatallanıyordu. Kısa bir sessizlik oldu, çocuğun bir şeyler daha eklemesini bekledikleri açıktı. “Aynı anda,” diye ekledi o da.

“Çok güzel, Daniel,” dedi Bay Meredith. “Mükemmel.”

Ön sıradaki kızın eli hâlâ havadaydı. Bay Meredith iç geçirirken nefesi yanağını okşadı.

“Evet, Charlotte?” dedi.

Charlotte hemen ayağa kalktı, sanki ikisinin aynı hızda olduğundan emin olmak istermiş gibi omuzlarını oynattı.

“Teşekkürler, efendim,” dedi. “Tek yumurta ikizleri aynı zıgotun bölünüp iki embriyo oluşturmasıyla meydana gelir, ki bu da o ikisinin tek yumurta ikizi olmayacağı anlamına gelir çünkü tek yumurta ikizleri farklı cinsiyetlerde olmaz. Dolayısıyla onlar ayrı ayrı döllenmiş iki ayrı yumurtadan gelen çift yumurta ikizleri olmalı.”

Sınıfta bir kahkaha tufanı koptu. Sanırım yumurtalardan falan bahsettiği içindi. Charlotte öfkeli bir ifadeyle sandalyesinde arkaya döndü.

“Doğru söylüyorum,” dedi. Sonra tekrar bize döndü. “Öyle değil mi, efendim? Haklıyım ben, öyle değil mi, efendim? Söylesenize onlara.”

“Aslında haklısın, Charlotte. Kesinlikle doğru.” Öğretmen önümüze geçip ellerini birleştirdi. “Sanırım o kahkahalar yumurta bahsi geçtiği içindi. Rafadan, kızarmış, çırpılmış, değil mi? Kızarmış ekmekle de şahane gider. Ama Charlotte, her zaman olduğu gibi haklı. Hepimiz yumurtalardan geldik, çocuklar. Fakat bu bizi tavuk yapmaz, öyle değil mi? Herhangi birinizin içinden şöyle bir şey yapmak geliyor mu?”

Yere çömeldi, iki elinin parmak boğumlarını birbirine değdirip dirseklerini iki yana açtı. Sınıfın karşısında dirseklerini açıp kapayarak, başını öne arkaya sallayıp gıdaklayarak ilerledi. Sınıftakiler önce topluca inledi, ardından gülmeye başladılar. Bay Meredith önlerinden geçerken kahkahaları artıyordu. Ben de bir tebessümün dudaklarımı çekiştirdiğini hissettim. Bu öğretmen ya muhteşem biriydi ya da sinir bozucu herifin tekiydi. Daha çok erken olduğundan gülümsemekle yetindim.

Bay Meredith doğruldu.

“Eh, benim içinden geliyormuş belli ki ama bu sadece benimle ilgili, çocuklar. Bahçede nöbetim olduğunda sizin oyunlarınızı izliyorum ve koştüğünüzü, hoplayıp zıpladığınızı görüyorum. Tavuk taklitleri gördüğümü ise kesinlikle söyleyemem.” Duraksadı. “En azından şimdilik.” Bay Meredith bize dönüp kollarını iki yana açtı. “Ama şu an ilgi odağı olmaktan bir an önce kurtulmak istediklerine emin olduğum konuklarımıza kabalık ediyorum. Lütfen sınıfımızın iki yeni üyesine merhaba deyin. Ashleigh Delatour ve ikiz kardeşi Aiden Delatour. Ne kadar şanslı olduğumuzu duyayım, millet!”

Herkes alkışlamaya başlayınca yüzüm daha da kızardı. Dönüp Aiden’a baktım ama onun yüzü her zamanki gibi hiçbir duygu emaresi taşımıyordu.

Alkışlar dinince Bay Meredith bize doğru eğilip, “Birlikte mi oturmak istersiniz?” diye fısıldadı.

“Hayır, teşekkür ederiz,” dedim. “Biz ayrı takılmayı severiz.” Kendimden emin görünmeye çalışıyordum ama sesim hafiften titriyordu. Öğretmen başıyla onayladı.

“O zaman seç bakalım bir yer,” dedi. “Nereyi istersen.”

Sınıfa şöyle bir göz gezdirdim ama o kadar da zor bir karar değildi. Bir arkadaş edinmeye çok ihtiyacım vardı ve belli ki şu ön sıradaki kız, Charlotte da aynı durumdaydı. Çok bilmişin teki, diye düşündüm. *İnsan sınıfta diğerlerini bıktırınca muhtemelen teneffüslerde bahçede tek başına kalıyordu. Ayrıca ön taraflarda oturmak iyi bir stratejiydi.* Her şeyi daha iyi duyabilmek bir yana, konuya dair okuduklarıma bakılırsa arka sıralarda oturanların genelde adı

çıkmuş oluyordu. Pek de iyi anlamda değil. Ben otururken Charlotte gülümseyerek bana baktı fakat ben ellerimi dikkatle masanın üzerine yerleştirerek *gözlerimi doğrucu karşıya diktim*.

Aiden arka sıralardan birine oturmuştu.

*

“Bay Meredith bazen biraz keyif kaçırabiliyor.”

Charlotte’la okulun verandasında, devasa bir pervanenin altında oturuyorduk. Bay Meredith *öğle yemeği vakti yaklaşırken tabletini kontrol etmiş, sonra da bize oynamak için dışarı çıkamayacağımızı çünkü UV seviyelerinin tehlikeli derecelerde seyrettiğini söylemişti. Sürpriz sayılmazdı. UV seviyeleri her zaman tehlikeliydi. Sınıftakiler hayal kırıklığıyla inlemiş ve fazladan güneş kremi sürüp lejyoner şapkası takmayı önermişlerdi ama Bay Meredith yine de bizi bırakmadı.*

“Üstelik bir tavuk,” dedim.

Charlotte *güldü*.

“Evet. Sürekli öyle şeyler yapıyor. Komik bir adam. Bilirsin, bazı öğretmenler komiklik yapmak için fazla çabalıyormuş gibi görünür ama o... bilemiyorum. Samimi biri. Çocukları *seviyor*. Ki bizden nefret ediyormuş gibi görünen çok fazla öğretmen var.”

Aslında doğru söylüyordu ama Charlotte bahsedene kadar buna hiç gerçekten kafa yormamıştım. Eski öğretmenlerimin bize karşı takındıkları tavırlara bakınca onların büyük bir kısmının da çocukları pek sevmediği açıktı. Üstelik aramızda yüzlerce kilometre mesafe bulunan uzaktan eğitimde bile anlaşılıyordu bu. Daha en başında neden öğretmen olmaya karar verdiklerini merak ettim. Hayvanları ya da ekinleri sevmeden çiftçi olmaktan ya da ne bileyim, ilaçlardan hoşlanmayan bir doktor olmaktan farkı yoktu bunun.

“Kardeşin neden tek başına oturuyor?”

Aiden’a baktım. On metre kadar ilerideydi ve tek başınaydı çünkü geri kalan herkes pervanelere olabildiğince yaklaşmıştı. Kardeşim sıcağı pek dert etmez. Öylece terler, sonra da yüzünü mendille siler. Bazen bahçemizde yürüyüşe çıktığımızda koltuk

altlarında kocaman ter lekeleri belirir. Doğrusu bu biraz mide bulandırıcı.

“O yalnızlığı seven tiplerdendir,” dedim.

Elbette Charlotte’a kardeşimin okuldayken mesafesini koruması yönünde *sıkı talimatlar aldığından bahsedecek değildim*. Herkes sırf ikiz olduğumuz için aramızda akıllamaz bir bağ olduğunu düşünüyor. Yani tamam, var aslında. Bir bağımız *var*. Ama bu hayatımızın her saniyesini bir arada geçirmek zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor. Gerçi öyle olsa Aiden’in işine gelirdi. Muhtaç bir çocuk. Sanırım ben de öyleyim. Ama aramızdaki fark şu ki ben kendime ait bir alana ve kendi arkadaşlarıma ihtiyaç duyuyorum. Onlardan biri olmadan yaşayamıyorsa bu Aiden’in problemi.

“Ben de bir ikiz kardeşim olmasını çok isterdim,” dedi Charlotte. “Tek çocuk olmak korkunç bir şey.”

Herkes bunu söyleyip duruyordu ve karşı çıkmamayı öğrenmiştim. Onlara anne babalarının sevgisini bir başkasıyla paylaşmak zorunda olmadıklarını ya da bazen tek başına kalabilmenin insana kendini cennetteymiş gibi hissettirdiğini, ne tür sorunlara sebep olduğunu bilseler muhtemelen tıpatıp kendilerine benzeyen, onlarla benzer biçimde düşünen ve konuşan biriyle birlikte büyümeye bu kadar hevesli olmayacaklarını söylemiyordum. Lafi açılmışken, benim Aiden’dan çok daha farklı bir kişiliğim var. Tamamen farklı. O sessiz sakindir ve benim hislerime daima saygı gösterir. Bense o kadar sessiz değilim ama kendi hislerime saygı gösteriyorum. Bir keresinde bunu ona da söyledim ama espriyi anlamadı.

“Evet,” dedim. “Şahane. Ama biz *tek* yumurta ikiziyiz.”

Charlotte başımı iki yana salladı.

“Çok benziyor olabilirsiniz ama tek yumurta ikizi olmanıza imkân yok. İnan bana. Bu işleri bilirim.”

*

Bizzat babam gelip bizi okuldan aldı. Annem Melbourne’da bir iş toplantısında idi. Sık sık uzaklara giderdi, ki bazı yönlerden pek hoş olmasa da bir yandan da güzeldi. Babam annemden çok

daha iyi bir aşçı ve patates kızartması yapmaktan da gocunmuyor. Annem tam bir kızartma karşıtı. Aslına bakarsanız evin arkasındaki sebze tarhlarında yetiştirdiğimiz sebzeler dışında her şeye karşı. Arada patates kızartmasının da sebze sayılabileceğini söylesem de hiçbir şeyi değiştirmiyor çünkü annem sebzelerin yeşil olması gerektiğine inananlardan. Bunun birkaç istisnası var ama patates kızartması o istisnalara dâhil değil. Yeşil sebzelerle *bir derdim* yok, sadece fırsat verilse hepsini kızartmayı tercih ederim. Aiden öyle olmuş böyle olmuş hiç umursamaz çünkü zaten o hiçbir şey yemez. Yani yer de bizim bildiğimiz gıdaları değil.

Babam yemeği hazırlarken Aiden’la ben de havuzumuzda yüz-meye gittik. Sebzeli frittata ve patates kızartması, demişti babam. En sevdiklerimden biri.

Dürüst olacağım. Aiden’ın benden iyi olduğu bir konu varsa o da yüzme. Havuzu boylu boyunca suyun altından çıkmadan yüzebilir ve gerçekten çaba gösterdiğinde serbest stilde de beni perişan eder. Bunu biliyorum çünkü bir keresinde benim orada olduğumdan habersizken onu izledim. Bir de kardeşim kısmen yunus. Ben onun yanından bile geçemem. Ama yarış yaptığımızda hep benim kazanmama izin veriyor. Ama sadece ucundan. Hani sanki gerçekten çabalıyormuş ama beceremiyormuş gibi. Bu bazen hoşuma gidiyor, bazen de sinirimi bozuyor. Bugün tembel kurbağalama stilinde birkaç tur gidip geldik sadece.

“Okul konusunda ne düşünüyorsun, Aiden?” diye sordum.

Omuzlarını silkip yüzüne düşen ıslak saçları çekti.

“İyi gibi,” diye cevap verdi. “Bay Meredith hoş birine benziyor. Aslında biliyor musun, Ashleigh? *Gerçekten* hoş biri.”

“Evet,” dedim. “Yetişkinlerin normalde pek olmadığı kadar şapşal.”

“Öğrencileri seviyor.”

“Charlotte da öyle dedi.”

“Charlotte’la arkadaş mı olacaksın?”

Bu kez omuzlarını silken ben oldum.

“Belki. Daha çok erken.”